

ГОРДАНА ЂИЛАС

БРИЖНОЈ МЕНИ, МАЈКО СВЕТА

БРИЖНОЈ МЕНИ, МАЈКО СВЕТА

Брижној мени, Мајко света
Опрости непресушан бол
С кајањем љубим пречисте ти скуте
Плаштом слепопоноћним заодевена
Дрхтај сам листа у помрчини
Што расте насумице, непрепознатљивом сфером
Ко руком нечијом вођена
Праштај што ни трена једног не пожалих
Снагу што ме до пуцања је вукла
Данас знам да сам од тог бола
Ојачала и од дугог о њему ћутања

Презри, милоснице,
Све што ме је повлачило
И језик на лоше речи наводио
Добротом заодени му крој
Лако је бивати у те
А и не слутиш да мач си мој
Када бол прерасте људски сој

Учи ме, небеснице, местима где се ћути
Сакриј мисао ми да оно што видим
Није оно што видим већ оно што срце зна

Покажи ми светлосице да се у мраку
Кад ни лица своја не распознајемо
Духовним очима може гледати
Учини да иза суза ничег нема и да тек
У непрепознатљивости бићу препозната

Учини, милостивице, да будем као врата
Која нико не отвара а сви кроз њих пролазе
Јер их и не виде

Зрно сам твоје соли, разуми све моје слабости
Заборави на моју крепост, ако је има
Или ако заостане за мном, кад одем
Брижна сам, негована вековима
Дрво које расте када га твоја милост води

А душу, препусти
Нека се плоди, нека се плоди

Остави нек нам се душе заувек слуте

И мир ћу пронаћи, занавек, у те

СПОМЕН ПУТОВАЊА

Њо Ј. Сџ. Појовићу

Говорила је *је л ње, је л да, је ли*
На сваком кораку, могла се од те песме
Сачинити добра симфонија

Путовале смо, кроз равничарски
Озеленели предео где се свака избочина
Грм или далека крошња
Углавном ораха или ринглова
Чинила као откриће Америке

Сусретале смо и вране на ораницама
Упслене фазане, зечеве, лисице
Увек удаљене срне
Слутиле сове у жбуњу крај пута
Празна родина гнезда на споменицима
Палим борцима из прошлостолећних ратова
Кад њосле мраза снужден ћуићи врџи?

У њеној неочекиваној милости
А познаје ме откад постоји
Нисам разазнавала ни ко сам ни шта сам

Објашњавала је све што сам већ знала
А о чему нисам желела да говорим

Коначно, била сам ограничена
Њеном добротом и могла сам се кретати
У њој замишљеним оквирима

Када сам јој, заједно с теретом
Који вучем још од живота
Донела љубичасту хрпу
Тек процветалог јоргована
Кад њрироде се крило расџвара
Да љубљена буде
У њему за јоргован није било места

Ако, рекла је
Не њосџоји њромена свеџа, помислила сам

МОЛИТВА/ЈОРГОВАН

Спокојем одише белина
Тек ишчилелих латица
Све се, попут благих речи
Диже у висину, у зрак

Чује се неразумљива молитва

У осунчаном и блиском
Гнезде се сећања на првотне радости
Од којих на удаљеном крају света
Цвета негде јоргован

Проћи ћеш крај њега нехајно,
Лагано га заталасати

Слаткаст траг његовог мириса
Осетиће онај који за тобом корача нечујно
Њему све припада
А ти само припази,
Немој се нипошто окренути

КАДА НЕ БУДЕ МЕСТА

А где ћу са тобом када
У срцу не буде места за тебе,
Када се препуни којештаријама,
Временским прогнозама, лековима
Чајевима за брже успављивање
Где ћу са собом

Овде ври као у кошници, зује пчеле
Око орлових ноктију, тек процветалих
Бели божур, опојан у својој чистоти
Погнуо је цвет, биљка не износи сву раскош и
Величину његове лепоте
Мирис благо свеж а беле латице уресује
Црвена нит, заостала из минулих дана

Овде се и кос бори за своје гнездо
Док птица *с невиних даљина*
Не загосподари над свим
Њен надвисујући цвркут дуго бруји ваздухом

Отежао од надошлих плодова само ћеш
Склизнути у непостојање, у времена кад свако
Куса из зделе која му је дата при рођењу

Очисти крила уредно сложена на полици с књигама
Угличај ципеле, погледај се у огледало

Нема више места за лоше кројеве
Површне геометре и срцепарајуће сујете
Рашири крила а ни до следећег станишта није далеко
Можеш и пешке, ако устреба